

‘Verdiepend Ondernemingsrecht’

College 3 – Stichting, SPF en Trust

Mr. K. Frielink

University of Curaçao

Donderdag 14 september 2017 van 19.00 - 21.00 uur

1. Inleiding¹

Hierna komen de onderwerpen aan de orde die in het college zullen worden behandeld. Daarbij speelt de tijdens het college behandelde vraag wat deze juridische vormen kunnen betekenen in het kader van het ondernemingsrecht: in hoeverre zijn zij geschikt voor ondernemingsactiviteiten en tegen welke vragen lopen we dan aan (denk bijvoorbeeld aan het uitkeren van winst). Aan het fiscale recht wordt in dit vak géén aandacht besteed.

Waar hierna zonder verdere aanduiding wordt verwezen naar hoofdstukken of paragrafen betreft dat een verwijzing naar mijn nieuwe boek “*Kort begrip van het Nederlands Caribisch Rechtspersonenrecht*” (Deventer: Wolters Kluwer 2017).

2. De stichting

De stichting kent twee verschijningsvormen: de ‘gewone’ stichting en de stichting particulier fonds (SPF). Aruba kent alleen de gewone stichting.

De stichting is de enige rechtspersoon is die – historisch gezien – niet voortkomt uit een door een lidmaatschap gekenmerkt lichaam (zie paragraaf 7.1).

Stichtingen kunnen voor verschillende doeleinden in het leven worden geroepen: bijvoorbeeld voor charitatieve doelen of om te fungeren als administratiekantoor in het kader van de certificering van aandelen. Een stichting kan natuurlijk ook een commercieel karakter hebben. Daarvan is sprake als aan de stichting een onderneming is verbonden in de zin van de Handelsregisterverordening.

Op een stichting, waaraan een onderneming in de zin van de Handelsregisterverordening toebehoort, zijn de artikelen 2:119 tot en met 2:126 BW (met enkele kleine aanpassingen) van overeenkomstige toepassing (art. 2:58 BW). Als een dergelijke stichting voldoet aan de criteria

¹ Wat betreft het tweede college is er géén collegedictaat.

op grond waarvan wordt vastgesteld of sprake is van een grote NV en dus heeft te gelden als een grote stichting, dan is het bijzondere jaarrekeningregime dat geldt voor de grote NV van overeenkomstige toepassing.

Stichtingen kennen geen leden en mogen geen leden hebben. Als leden van een stichting worden niet aangemerkt personen aan wie bij of krachtens de statuten de bevoegdheid is gegeven om in de vervulling van ledige plaatsen in organen van de stichting te voorzien of om bestuurders of leden van andere organen van de stichting te schorsen en te ontslaan, alsmede deelnemers aan een pensioenfonds dat door de stichting wordt beheerd (art. 2:50 lid 3 BW). Zonder deze wetsbepaling zou daaromtrent makkelijk discussie kunnen ontstaan. Met het ledenverbod onderscheidt de stichting zich van de vereniging. Zou een stichting toch leden hebben dan kan zij door de rechter worden ontbonden (art. 2:24 lid 1 onder a of c BW).

Als een stichting geen SPF is dan mag het *doel* niet inhouden het doen van uitkeringen aan oprichters of aan hen die deel uitmaken van haar organen noch ook aan anderen, tenzij wat deze anderen betreft de uitkeringen een ideële of sociale strekking hebben (art. 2:50 lid 4 BW). Daarmee is een wezenlijk kenmerk van de gewone stichting gegeven: het uitkeringsverbod. Het uitkeringsverbod ziet niet op uitkeringen die voortvloeien uit een recht op pensioen (art. 2:50 lid 5 BW).

Op verzoek van het Openbaar Ministerie of een belanghebbende kan een statutaire bestuurder door de rechter worden ontslagen indien hij iets doet of nalaat in strijd met de bepalingen van de wet of de statuten, dan wel zich schuldig maakt aan wanbeleid of hij niet of niet behoorlijk voldoet aan zijn verplichtingen uit artikel 2:54 lid 3 BW (art. 2:55 lid 1 BW). De rechter kan, hangende het onderzoek, een voorziening als bedoeld in artikel 2:276 lid 3 BW treffen. De overige bepalingen van artikel 2:276 BW zijn, voor zover mogelijk, van toepassing (art. 2:55 lid 2 BW). Het is niet geheel duidelijk wat hier met 'hangende het onderzoek' wordt bedoeld, maar aannemelijk is dat het gaat om het onderzoek van de rechter met betrekking tot het verzoek van artikel 2:55 lid 1 BW. Het is verder mogelijk om in kort geding ordemaatregelen te vorderen die zijn bedoeld om te gelden gedurende de nog te starten procedure als bedoeld in artikel 2:55 BW. Daarvoor is dan wel vereist dat het spoedeisend belang het treffen van ordemaatregelen concreet vergt.

Heeft de bestuurder het te bont gemaakt dan kan de rechter bepalen dat een door hem ontslagen statutaire bestuurder gedurende vijf jaar nadat het ontslag onherroepelijk is geworden geen bestuurder van een stichting kan zijn: een bestuursverbod (art. 2:55 lid 3 BW). Dit verbod om bestuurder te zijn strekt zich niet uit tot andere rechtspersonen dan stichtingen: dat hoeft ook niet, omdat aangenomen mag worden dat er bij die andere rechtspersonen in de regel andere organen zijn die het bestuur daadwerkelijk controleren. Is de betrokkene reeds bestuurder van andere stichtingen dan roept dat de vraag op naar de reikwijdte van de beschikking van de rechter: is de bestuurder ten aanzien van die andere stichtingen van rechtswege bestuurder af of moet hij aftreden? Het laatste lijkt mij meer voor de hand te liggen. Uitgangspunt dient mijns inziens te

zijn dat in geval de rechter oordeelt dat de betrokkene bepaald ongeschikt is om bestuurder van een stichting te zijn, hij ook moet terugtreden uit het bestuur van andere stichtingen waarvan hij deel uitmaakt. Die andere stichtingen zijn niet bij de hier genoemde procedure betrokken en moet enige tijd worden gegund om zonedig in de vacature te voorzien. Ik zou derhalve willen aannemen dat, tenzij de rechter anders bepaalt, de bestuurder met bekwame spoed bij die andere stichtingen moet aftreden (binnen twee weken nadat de uitspraak onherroepelijk is geworden of zoveel eerder als door de rechter bepaald) en dat het Openbaar Ministerie zonedig actie kan ondernemen op de voet van artikel 2:55 BW dan wel in kort geding. Wellicht kunnen we artikel 2:55 lid 3 BW zo lezen, dat de rechter die het verbod oplegt – voor zover mogelijk - ook de gevolgen daarvan mag (of dient te) regelen.

Het verbod kan door de rechter worden opgelegd in geval de bestuurder iets heeft gedaan of nagelaten in strijd met de bepalingen van de wet of de statuten, dan wel zich schuldig heeft gemaakt aan wanbeleid, of in geval hij niet of niet behoorlijk voldoet aan zijn verplichting om inlichtingen te verschaffen en desgevraagd ook inzage in de boeken, bescheiden en andere gegevensdragers te geven aan het Openbaar Ministerie en de deskundigen. De vraag of een bestuursverbod moet worden opgelegd komt immers aan de orde in het kader van een ontslagprocedure als bedoeld in artikel 2:55 lid 1 BW. De schendingen waarom het hier gaat zijn van uiteenlopende aard, en kunnen ernstig en minder ernstig zijn. De wet biedt verder voor de rechter geen houvast om te beoordelen of een dergelijk verbod geurged is. Met name als het gaat om ernstig wanbeleid waarbij de belangen van derden zijn geschaad, of wanneer sprake is van bepaalde (financiële) strafbare feiten van een zekere ernst, zou een bestuursverbod aan de orde kunnen zijn, temeer wanneer sprake is van een (begin van een) patroon of gevaar daarvan is te duchten.

Intussen moet van een bestuursverbod niet te veel worden verwacht. Het verbod is zeer eenvoudig te omzeilen door een andersoortige rechtspersoon tussen te schuiven dan wel gebruik te maken van een buitenlandse rechtspersoon die dan bestuurder wordt van een stichting, terwijl degene aan wie het bestuursverbod is opgelegd bestuurder van de bestuurder wordt. Deze regeling roept verder nog wel een aantal vragen op. Hoe en door wie wordt gecontroleerd of de betrokkene bestuurder van andere stichtingen is? Wie informeert die andere stichtingen? Wie schrijft de bestuurder uit wanneer hij enig bestuurder is? Bovendien zou het defungeren van de (enig) bestuurder van die andere stichtingen wel eens ongewenste consequenties kunnen hebben, die de rechter bij zijn afweging niet heeft kunnen betrekken. Een zekere terughoudendheid bij het uitspreken van deze sanctie ligt dan ook in de rede. Het is daarnaast de vraag of deze punitieve sanctie wel in het civiele recht thuishoort. Ten slotte roept de regeling de vraag op of het bestuursverbod ook zou kunnen worden opgelegd aan een quasi-bestuurder van een stichting. De tekst van de wet lijkt die ruimte niet te bieden, net zo min als de letterlijke tekst verbiedt dat degene die aan wie een bestuursverbod is opgelegd zich als quasi-bestuurder van een stichting gaat gedragen.

3. De Stichting Particulier Fonds

Blijkens artikel 2:50 lid 6 BW mag het *statutaire doel* van een SPF niet inhouden het uitoefenen van een bedrijf. Wel mag dat doel inhouden het beleggen van kapitaal, het houden van een belang in andere rechtspersonen en het in een commanditaire vennootschap deelnemen als commanditaire vennoot (art. 2:50 lid 7 BW). Er mag door de SPF dus wel winst worden gemaakt en het winststreven mag in de doelomschrijving worden opgenomen (zie paragraaf 7.3).

Ook aan een SPF kan een onderneming zijn verbonden (alleen het doel mag niet inhouden het uitoefenen van een bedrijf). Ook hier geldt dat in dat geval de artikelen 2:119 tot en met 2:126 BW (met enkele kleine aanpassingen) van overeenkomstige toepassing zijn (art. 2:58 BW). Als een dergelijke stichting voldoet aan de criteria op grond waarvan wordt vastgesteld of sprake is van een grote NV en dus heeft te gelden als een grote SPF, dan is het bijzondere jaarrekeningregime dat geldt voor de grote NV van overeenkomstige toepassing.

Wat betreft het ledenverbod geldt voor de SPF hetzelfde als voor de gewone stichting. Bij de SPF geldt géén uitkeringsbeperking, zoals die bij de gewone stichting geldt. Een ‘gewone’ stichting mag slechts uitkeringen met een ideële of sociale strekking doen. Bij de SPF ligt dat dus anders. Dit betekent dat er ook uitkeringen mogen worden gedaan aan bijvoorbeeld de (familieleden van de) insteller. Met de insteller wordt de persoon bedoeld van wie het vermogen van de SPF afkomstig is. Dat is meestal niet de oprichter van de SPF. De oprichter staat immers vermeld in de akte van oprichting, die voor een ieder ter inzage ligt bij de Kamer van Koophandel. Om de privacy van de insteller te beschermen wordt een SPF doorgaans door een trustkantoor opgericht.

De stichting particulier fonds, of ‘private foundation’, kan worden gebruikt voor bijvoorbeeld estate-planning. Het kan immers interessant zijn het vermogen in te brengen in een entiteit onderworpen aan een gunstig belastingregime, zoals de SPF. Indien het vermogen wordt ingebracht door bijvoorbeeld een Nederlandse ingezetene dient overigens rekening te worden gehouden met een mogelijke aantasting van de legitieme portie van afstammelingen van de oprichter (insteller). De SPF kan ook worden gebruikt als houdster van aandelen in familievennootschappen of aandelen in het kapitaal van werkmaatschappijen. De insteller die zijn aandelen aan de SPF heeft overgedragen, kan de winsten van die vennootschap in de vorm van dividend rechtstreeks in de SPF laten stromen. De SPF kan ook worden gebruikt als alternatief voor een stichting administratiekantoor. Verder wordt de SPF gebruikt voor asset protection, bijvoorbeeld door instellers die leven in een land met een politiek instabiele situatie of die bang zijn voor criminele acties en daarom een deel van hun vermogen in een SPF onderbrengen.

Er bestaat twijfel over de vraag of oprichtersrechten, omdat die - naar veelal wordt aangenomen - geen vermogensrecht zijn, wel overdraagbaar zijn: artikel 3:83 lid 3 BW zou daaraan in de weg staan, omdat er geen landsverordening is die bepaalt dat deze rechten overdraagbaar zijn. Bij

artikel 3:83 BW gaat het mijns inziens alleen om vermogensrechten. Juist omdat oprichtersrechten naar mijn mening in beginsel geen vermogensrecht zijn, zou ik menen artikel 3:83 lid 3 BW terzake niet relevant is en dat in de statuten van de stichting vrijelijk kan worden bepaald hoe door de oprichter (en diens eventuele rechtsopvolgers) met deze rechten kan worden omgesprongen. In de praktijk vindt overdracht van oprichtersrechten geregeld plaats in de vorm van contractsovername, waarbij de insteller, de SPF en de verkrijger partij zijn. Het gevolg daarvan is dat de SPF erkent en accepteert dat de jegens haar uit te oefenen oprichtersrechten voortaan door de verkrijger zullen worden uitgeoefend. Het is niet goed denkbaar dat de wet zich hiertegen verzet. In de praktijk wordt ook statutair de mogelijkheid geboden om een opvolgend houder van oprichtersrechten te benoemen (of meerdere opvolgers), waarbij de houder van de oprichtersrechten als een orgaan van de SPF wordt beschouwd. Deze laatste mogelijkheid wordt meer en meer gebruikt omdat onzekerheid bestaat over de vraag of oprichtersrechten als vermogensrecht dienen te worden aangemerkt. Deze twee mogelijkheden komen in de kern natuurlijk op hetzelfde neer en zijn naar mijn mening rechtsgeldig. De twijfel inzake de aard van de oprichtersrechten bestaat echter nog steeds.

In een aan het Gerecht in Eerste Aanleg Curaçao (5 mei 2017, ECLI:NL:OGECAC:2017:51 inzake *Gainsford q.q./RSA*) voorgelegd geval is de oprichter van een SPF en houder van de oprichtersrechten, in het buitenland failliet verklaard. Uit de statuten van de SPF volgt dat de oprichter de bevoegdheid heeft het bestuur te benoemen en ontslaan, en dat de oprichter een opvolger kan aanwijzen die in de oprichtersrechten treedt. Blijkens de uitspraak is de failliet de enige houder van de oprichtersrechten, is hij bevoegd die aan anderen over te dragen, heeft hij de ‘sole control authorities on the assets’ van de SPF en is hij de ‘ultimate beneficial owner’ van de SPF. Het Gerecht overweegt dat de combinatie van begunstiging, zeggenschap en de bevoegdheid de oprichtersrechten te doen overgaan op derden, ertoe leidt dat de oprichtersrechten hebben te gelden als een vermogensrecht in de zin van artikel 3:6 BW. De oprichtersrechten zijn in die zin vergelijkbaar met de rechten van een enig aandeelhouder in een NV of BV, aldus het Gerecht. Het gevolg van dit oordeel is dat de oprichtersrechten in dit geval in het faillissement van de houder daarvan vallen. Van deze uitspraak is hoger beroep ingesteld.

4. De Curaçaose Trust

De trust is geregeld in Titel 6 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek en maakt dus onderdeel uit van het vermogensrecht. De trust is géén rechtspersoon en daarom niet geregeld in Boek 2 BW en de trust is evenmin een overeenkomst en daarom niet geregeld in Boek 6 BW. In Curaçao is de trust ingevoerd op 1 januari 2012. Een nagenoeg gelijklopende regeling is in St. Maarten ingevoerd op 1 april 2014.

Waar het bij deze trust om gaat wordt kernachtig weergegeven in art. 3:127 lid 1 BW: “*Voor de toepassing van deze titel heeft de term trust het oog op de rechtsbetrekkingen die bij rechtshandeling onder de levenden of terzake des doods in het leven worden geroepen door een*

persoon, de insteller, wanneer een trustee rechthebbende op goederen is of wordt ten behoeve van een begunstigde of voor een bepaald doel.”

De eerste (rechts)persoon die moet worden genoemd is de insteller. De insteller heeft bepaalde goederen² (gelden, zaken, rechten) die hij bij leven of terzake des doods (testament) overdraagt aan een andere (rechts)persoon, de zogeheten trustee.³ De trustee wordt derhalve de rechthebbende ten aanzien van die goederen, zij het dat sprake is van een afgescheiden vermogen; er wordt in dat verband wel gezegd dat de trustee fiduciair eigenaar wordt⁴ of dat sprake is van eigendom ten titel van beheer met externe werking. Omdat die goederen – we zullen hierna ook over trustfonds of trustgoederen spreken – een afgescheiden vermogen vormen, maken ze geen deel uit van het (eigen) vermogen van de trustee (art. 3:127 lid 2 onder a. BW). De trustee wordt dus niet ‘verrijkt’ op het moment dat hij rechthebbende wordt (al zal hij één van de begunstigden kunnen zijn en zal ook de vergoeding voor zijn werkzaamheden ten laste van de – vruchten van de – trustgoederen komen). Overigens kunnen goederen ook in, wat wel wordt genoemd, ‘economische eigendom’ aan de trustee worden overgedragen: denk aan de eigenaar van een stuk landbouwgrond die een vruchtgebruik ten gunste van de trustee vestigt, die dit recht verwerft ten behoeve van een of meer begunstigden en/of voor een of meer bepaalde doelen.

Wanneer als gevolg van het door de insteller in trustverband brengen van (een deel van) zijn goederen (en dat zijn verhaalsobjecten), zijn schuldeisers zijn benadeeld, kunnen deze daartegen met een actio Pauliana opkomen (art. 3:45 t/m 3:48 BW), zij het niet buitengerechtelijk (art. 3:128 BW).

Een trust kan worden ingesteld ten behoeve van één of meer (bepaalbare) begunstigden en/of één of meer (bepaalbare) doelen. Wat betreft de begunstigden kunnen ook nog niet bestaande natuurlijke personen of rechtspersonen begunstigde zijn, mits voldoende bepaalbaar (art. 3:153 lid 1 BW). De insteller kan ook zichzelf als (mede)begunstigde aanwijzen (art. 3:153 lid 2 BW).

Naast het afgescheiden vermogen noemt de wet als kenmerken van de trust dat de trustee de rechthebbende is op de trustgoederen (dus bijvoorbeeld eigenaar van de daartoe behorende zaken), en dat de trustee de bevoegdheid en de plicht heeft om de trustgoederen (het trustfonds)

² Het kan daarbij ook gaan om goederen buiten Curaçao.

³ De trustee duid ik ook wel aan met ‘beheerder’, zij het een die ook beschikkingshandelingen mag verrichten. De trustee zou ook als ‘bestuurder’ (van de trustgoederen) kunnen worden aangeduid, zolang men maar in het oog houdt dat zijn functie wezenlijk verschilt van een bestuurder van een rechtspersoon.

⁴ In Curaçao en St. Maarten bestaat geen fiduciaverbod: in artikel 3:84 BW is, anders dan in Nederland, de eigendom tot zekerheid als geldige rechtsfiguur niet uitgesloten. In Nederland is in art. 3:84 lid 3 BW-NL opgenomen: “*Een rechtshandeling die ten doel heeft een goed over te dragen tot zekerheid of die de strekking mist het goed na de overdracht in het vermogen van de verkrijger te doen vallen, is geen geldige titel van overdracht van dat goed.*” Zie wat de Nederlandse financiëlezekerheidsvereenkomsten betreft de art. 7:51 e.v. BW-NL.

te besturen en daarvan rekening en verantwoording af te leggen (art. 3:127 lid 2 onder b. en c. BW). De trustee komt in het volgende college nader aan de orde.

Verder is in de wet bepaald dat het niet noodzakelijkerwijs onverenigbaar is met het bestaan van de trust, dat de insteller zich bepaalde rechten en bevoegdheden heeft voorbehouden of dat de trustee bepaalde rechten als begunstigde heeft (art. 3:127 lid 3 BW).⁵ Zo kan de trustee één van de begunstigten zijn, maar niet de enige (art. 3:134 lid 3 BW). Verder valt te denken aan de mogelijkheid dat de insteller in de trustakte de bevoegdheid krijgt om de trust onder bepaalde voorwaarden te herroepen (art. 3:132 BW).

In de trustakte kan worden bepaald dat, en onder welke voorwaarden, er één of meer protectors zullen zijn (art. 3:147 lid 1 BW). Een protector is een toezichthouder, enigszins vergelijkbaar met een commissaris. Dat blijkt ook uit zijn verplichtingen en bevoegdheden (art. 3:149 BW). Zo kunnen bijvoorbeeld bepaalde besluiten die de trustee wil nemen aan voorafgaande goedkeuring van de protector zijn onderworpen. Een protector kan wel een begunstigde zijn, maar niet de enige (art. 3:148 lid 2 BW).

Het *doel* van de trust mag niet in strijd zijn met dwingende wetsbepalingen, de goede zeden of de openbare orde (art. 3:130 lid 5 BW). Een trust die wordt ingesteld met als doel het ontduiken van belastingen of voor de financiering van illegale activiteiten is niet toegestaan. Blijkt de trust deze activiteiten niet tot doel te hebben, maar vinden ze desondanks plaats, dan kan het openbaar ministerie de ontbinding van de trust verzoeken in het belang van de openbare orde (art. 3:159 lid 1 onder a. BW).

Ook aan een trust kan een onderneming zijn verbonden, zoals blijkt uit artikel 3:136 lid 2 sub c BW (zie ook Burgers, p. 38). Daarin staat immers dat tenzij in de trustakte anders is bepaald, de trustee het bestaan van het trustverband moet doen inschrijven (...) in het handelsregister, voor zover het trustvermogen bestaat uit een onderneming of een aandeel in een vennootschap. Daaruit volgt dat een onderneming (het geheel van activa en passiva dat de onderneming vormt) aan een trustee kan worden overgedragen.

5. Verschillen en overeenkomsten

Enkele overeenkomsten en verschillen tussen de stichting/SPF enerzijds en de trust anderzijds zullen hier kort worden benoemd:

⁵ Deze bepaling is ontleend aan art. 2 van het Verdrag inzake het recht dat toepasselijk is op trusts en inzake de erkenning van trusts ('s-Gravenhage 1 juli 1985). Ik vraag mij af of lid 3 niet beter anders had kunnen luiden, aangezien de huidige tekst onnodig vragen oproept. Wat betekent “niet noodzakelijkerwijs onverenigbaar”? Er worden kennelijk grenzen gesteld, maar niet duidelijk is welke dat zijn. Zie verder W.J. Zwolve, ‘*You can’t have your cake and eat it*’. *Art. 3:84 lid 3 BW als kernbepaling van toekomstig Nederlands trustrecht*, Rechtsgeleerd Magazijn THEMIS (4) 2015, p. 143-146.

- Een in het oog springend verschil is dat de stichting en de SPF rechtspersonen zijn, ofwel zelfstandige dragers van rechten en verplichtingen. De trust is geen rechtspersoon: bij de trust draait het om rechtsbetrekkingen. Een trust wordt dan ook niet opgericht, maar ingesteld. Een trust is, zoals gezegd, geen overeenkomst, en wordt dus niet aangegaan of gesloten.
- Voor zowel de stichting, de SPF als de trust geldt dat de oprichting respectievelijk instelling geschiedt bij notariële akte.
- Bij een gewone stichting mag het doel niet inhouden het doen van uitkeringen aan haar oprichter(s) noch aan degenen die deel uitmaken van haar organen (uitkeringsverbod), met uitzondering van pensioenuitkeringen. Het doel mag wel inhouden het doen van uitkeringen aan anderen op voorwaarde dat de uitkeringen een ideële of sociale strekking hebben (art. 2:50 lid 4 BW). Voor de SPF gelden deze beperkingen niet. Bij de trust kan de insteller tot de begunstigden behoren en zelfs de enige begunstigde zijn (art. 3:153 lid 2 BW); de trustee kan eveneens begunstigde zijn, zolang hij maar niet de enige begunstigde is (art. 3:134 lid 3 BW). Het doel waarvoor een trust wordt ingesteld, wordt in beginsel slechts begrensd door dwingende wetsbepalingen, de goede zeden en de openbare orde (art. 3:130 lid 5 BW).
- Als de trustee rechthebbende ten aanzien van goederen wordt ten behoeve van een begunstigde en/of voor een bepaald doel (goederen die dus in trustverband worden gebracht) dan ontstaat een afgescheiden vermogen: er treedt geen vermenging op met het eigen vermogen van de trustee of met andere trustvermogens van de trustee. Gaat een trustee failliet dan valt het trustvermogen niet in zijn failliete boedel. Een stichting en een SPF zijn rechtspersonen en die hebben (geen afgescheiden maar) een eigen vermogen: worden zij rechthebbende van goederen dan gaan die goederen dus deel uitmaken van hun eigen vermogen (en worden met die goederen ‘vermengd’).
- Een stichting en een SPF kunnen zich (in beginsel) omzetten in een andere rechtsvorm (art. 2:300 BW) en zelfs in een buitenlandse rechtspersoon (art. 2:306 BW). Voor de trust geldt dat niet: een trust is geen rechtspersoon, maar wordt gekenmerkt door rechtsbetrekkingen die in het leven zijn geroepen. Een stichting en SPF kunnen partij zijn bij een juridische fusie of splitsing; voor een trust geldt dat niet.

* * * * *